ANUL I. — No. 2. 20 BANI NUMĂRUL DUMINICĂ 26 SEPTEMBRE 1904

FURNICA

APARE ODATA PE SAPTAMANA

ABONAMENTE: Pe un an 10 lei. Sase luni 5 „ Plata abonamentului inainte.

G. RANETTI — N. D. TARANU

ANUNCIURILE SE PRIMESC DUPĂ ÎNVOIALĂ

ADRESA: Revista „FURNICA" Bucuresti

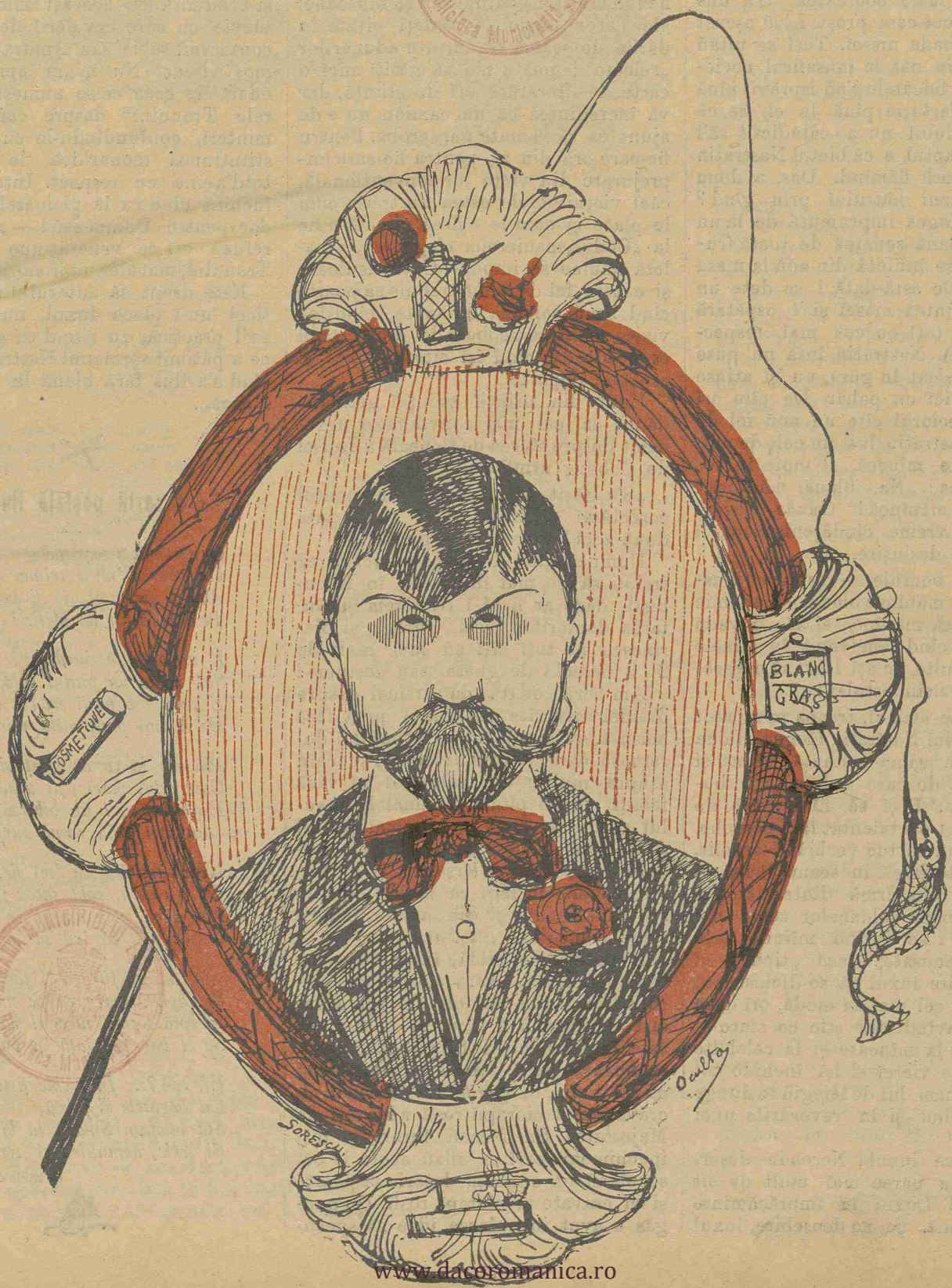

www.dacoromanica.ro

COMEDIILE LUXULUI

Poate mulţi dintre d-voastre cunosc păţania luĭ Nastratin Hogea pe care vreaŭ să v'o istorisesc. Iĭ rog pe ceĭ carĭ o ştiŭ să nu'mĭ tae vorba. Nimic nu e maĭ neplăcut şi maĭ uluitor pentru cine-va, care e încredinţat că o să spue o snoavă nostimă, de cît atunci cînd unul din ascultătorĭ îl întrerupe intempestiv, rezumînd în două vorbe întreaga anecdotă. E ca şi cum aĭ suge dintr'o lămîie în faţa unuĭ flautist.

Nastratin Hogea a fost cică odată poftit la o masă boerească. S'a dus omul îmbrăcat cam prost. L'aŭ aşezat tocmaĭ la coada meseĭ. Toţĭ se uitaŭ strîmbînd din nas la musafirul necioplit. Fie că bucatele s'aŭ isprăvit pînă să ajungă farfuria pînă la el, fie că sluga ciocoiuluĭ nu a catadicsit să'l servească, faptul e că bietul Nastratin a plecat acasă flămînd. Dar, a doua zi, ce-ĭ trăzni hătruluĭ prin gînd? Nastratin Hogea împrumută de la un prieten o blană scumpă de toată frumuseţea şi se înfiinţă din noŭ la masa boerească. De astă-dată i se dete un scaun în fruntea meseĭ şi 'l ospătară şi 'l cinstiră toţĭ cu cea maĭ respectuoasă grabă. Nastratin însă nu puse nicĭ un dumicat în gură, nu 'şĭ atinse buzele de nicĭ un pahar. De cîte orĭ iĭ aducea feciorul cîte un noŭ fel de mîncare, Nastratin luă un colţ de pulpană saŭ de mînecă, îl muia în sosurĭ şi zicea: „Na, blană, mănîncă! na, blană, mănîncă!“ Gazda, observînd la o vreme ciudăţenia asta, iĭ ceru, mirat, deslușire.

— „Apoĭ boerule, — răspunse Nastratin, — să mănînce blana, că nu mie mi-aţĭ dat să mănînc, ci eĭ; dovadă că aseară, cînd am venit în straele mele obicinuite, m'aţĭ lăsat să mă scol de la masă neîndestulat!...“

In ziua de astă-zĭ, treaba merge tot ca 'n timpul luĭ Nastratin Hogea. Haina hotărăşte, în prima instanţă, stima şi consideraţia de care trebue să se bucure cine-va. Poţĭ să fiĭ burduf de carte, deştept orĭ talentat fără pereche, dacă porţĭ un surtuc vechiŭ şi jerpelit, nimenĭ nu te bagă în seamă. Din potrivă, celuĭ din urmă dintre idioţĭ i se deschid uşile saloanelor celor maĭ elegante şi i se întind mîinile cele maĭ fin mănuşate, dacă „tipul“ îşĭ poate permite luxul să se dichisească la croitorul cel maĭ la modă, orĭ dacă — chiar neavînd cine ştie ce stare — se calicește la mîncare şi la celelalte trebuinţĭ ale vieţeĭ şi îşĭ închide tot venitul munceĭ luĭ de lefegiŭ în dunga unuĭ pantalon şi în reverurile uneĭ redingote.

Ne omoară luxul! Neroada deşertăciune de a părea maĭ mult de cît ce suntem! Luxul în îmbrăcăminte maĭ cu seamă. Şi, cu deosebire, luxul femeesc care e însutit maĭ costisitor de cît cel masculin. Sunt fiinţe omeneştĭ carĭ îşĭ petrec treĭ sferturĭ din existenţa lor înaintea oglinzĭĭ, potrivindu-şĭ veştmintele, înnodîndu-şĭ cravatele, spilcuindu-se, înzorzonîndu-se ca niște paiaţe. Sentimentul arteĭ, — zicea odată un scriitor, nu maĭ mi-aduc aminte cine, — n'are nicĭ cel maĭ mic amestec în orgia aceea de culorĭ, în acea îngrămădire de horbote, în scînteerea sumedenieĭ de sticlărĭĭ vopsite: este doar instinctul sălbaticuluĭ necivilizat pe deplin care, neputînd să'şĭ tatueze pielea, îşĭ tatuează hainele.

Intraţĭ în apartamentul unuia din nenumăraţiĭ noştri filfisonĭ şi filfisoane, ale căror nume le vedeţĭ citate în dările de seamă ale tuturor adunărilor „selecte“; poate n'o să găsiţĭ nicĭ o carte de literatură orĭ de ştiinţă, dar vă încredinţez că un camion nu e de ajuns ca să le mute garderoba. Pentru fie-care oră din zi, pentru fie-care împrejurare din viaţa lor convenţională, căcĭ vieţuitoarele astea nu trăesc cum le place şi cum le e firea ci cum scrie la „Codul manierelor elegante“, o toaletă anume se impune. Cutare culoare şi cutare fel de haină trebuie să poarte cînd beaŭ cafeaua cu lapte, cînd fac vizite, cînd se scobesc în dinţĭ, cînd es pe stradă, cînd îşĭ citesc gazeta, şi aşa maĭ departe.

Unul din prinţiĭ ştiinţeĭ germane dădea ca cel maĭ convingător argument despre starea de ţîcneală a Luiseĭ de Coburg următorul:

„S'a găsit la dînsa, în momentul cercetăreĭ medicale, 120 (una sută două-zecĭ!) perechĭ de ghete“.

Dumnezeule! Cîte balamucurĭ ar trebui să se maĭ înfiinţeze în Bucureştĭ, dacă ar fi să-ĭ trimetem în căutarea doctorilor Şuţu, Obregia şi Marinescu pe toţĭ cîţĭ aŭ maĭ mult de 2 - 3 perechĭ de ghete saŭ costume!

Am scris odată un articol despre dramele isvorîte din luxul prea fără măsură, cu ocazia unor întîmplărĭ dureroase care aŭ aruncat doliul şi ocara asupra multor din cele maĭ cu vază familiĭ din Capitală. In analele luxuluĭ romîn nu sunt însă numaĭ paginĭ de lacrămĭ şi de ruşine; partea ridiculă e cea care covîrşeşte; şi ar trebui volume întregĭ ca să scrĭĭ tot ce ştiĭ din văzute şi din auzite în privinţa comediilor luxuluĭ.

Ascultaţĭ, de pildă, întîmplarea pe care am citit-o vara aceasta în ziarul parisian „Le Gaulois“. Regele Eduard al Angliei a făcut o cură anul ăsta la Marienbad. Suveranul acesta se bucură de o reputaţie universală că dă tonul în modă. La Marienbad, cravatele şi ciorapiĭ roşiĭ adoptaţĭ de Majestatea Sa făceaŭ furorĭ, şi toţĭ ipochimenĭĭ carĭ se aflaŭ acolo la băĭ socoteaŭ ca o sfîntă datorie să poarte şi eĭ cravate şi ciorapĭ roşiĭ. Un pungaş a avut ingenioasa idee să speculeze prostia snobilor. Dîndu se drept ajutor al feciorului Regeluĭ, el a vîndut — în chip confidenţial — unor bogaţĭ amatorĭ din Viena şi *Bucureştĭ* (aşa scriea în „Le Gaulois“) o considerabilă cantitate de cravate şi de ciorapĭ roşiĭ, de carĭ afirma că s'a servit Monarhul Englez. Unul din clienţiĭ falşuluĭ servitor regal a dat pe o cravată şi treĭ perechĭ de ciorapĭ rotunda sumă de 250 de leĭ!!

Aş plăti intrare ca să fac cunoştinţă cu aceĭ bogaţĭ amatorĭ din Bucureştĭ carĭ, de sigur, aŭ pus în rame pretinşiĭ ciorapĭ purtaţĭ de Majestatea Sa Regele Eduard, şi carĭ îĭ păstrează şi-ĭ admiră cu aceeaşĭ mîndrie şi evlavie cu care cavalerĭĭ de odinioară conservaŭ sabia saŭ armura unuĭ strămoş viteaz. Nu m'am apropiat nicĭ odată de ceea ce se numeşte „picioarele Tronuluĭ“ despre carĭ, de altminterĭ, confundîndu-le cu însăşĭ instituţiunea monarhică, le pomenesc totd'a-una cu respect. Inţeleg să se închine cine-va la picioarele acestea; dar pentru Dumnezeŭ! — nasul meŭ refuză orĭ ce veneraţiune ciorapilor Tronuluĭ, maĭ ales unor ciorapĭ purtaţĭ!

Este drept că autoruluĭ acestuĭ articol nu-ĭ place luxul, nu'l pricepe, nu'l practică, cu riscul ca să păţească ce a pătimit sărmanul Nastratin Hogea cînd s'a dus fără blană la masa boerească...

G. Ranetti.

La o carĭă poştală ilustrată

O nostimă fotografie
Un prieten 'mĭ a trimes cadoŭ.
Ah, ce spectacol şic şi noŭ
Pe o bucăţică de hîrtie!

E vre o fetiţă durdulie?
Saŭ poate un picant tabloŭ?
E poza vre unuĭ eroŭ?...
De ce îmĭ place-atîta mie?

Mă uit la ea cu simpatie,
Casc ochiĭ marĭ c'aĭ unuĭ boŭ...
E-un juvaer! un bibeloŭ!
Am să-ĭ puiŭ ramă aurie.

Nedespărţită o să 'mĭ fie,
Ca amuletă, subt sacoŭ;
Iar mort, voiŭ duce-o în cavoŭ,
Ca de urît în iad să 'mĭ ţie.

Cin' mi-ar fura o 'l fac piftie
Şi capu-ĭ sparg ca pe un oŭ,
Şi voiŭ tocmi 'ntregul baroŭ
Să 'l bag pe viaţă 'n puşcărie.

Eĭ, ce-ĭ?... In rochie fistichie,
Cu bagatele şi jaboŭ,
Stă madam Smara la biroŭ,
Şi scrie, domnule! şi scrie!...

Kiriak Napadarjan

www.dacoromanica.ro

BĂRBIERIE MODERNĂ

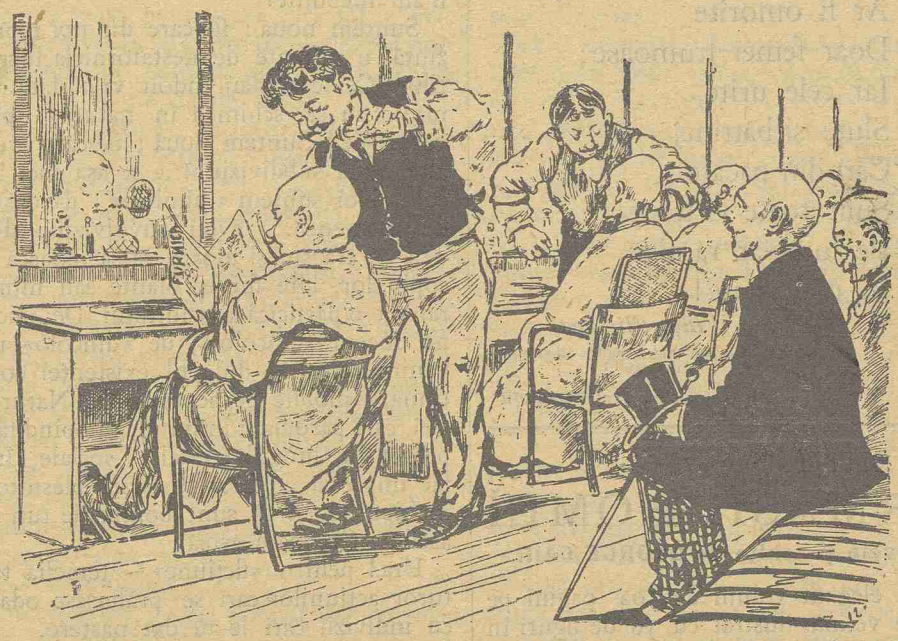

Salon pentru tuns

LA GAMBRINUS

— Se cîntă pe aria «Somnoroase păsărele» —

Dame, domni şi damicele
La Gambrinus se adună,
Ei beaŭ ţeapăn, beaŭ şi ele...
Berea i bună!

Dup'o piesă şic la teatru,
Mulţumirea ne e'n minus,
De nu bem măcar ţapi patru
La Gambrinus!

Ş'avem înc'un beneficiŭ:
La Gambrinus în tot anu
Vezi d'aproape artişti ca Liciu
Şi Brezeanu!

Numaĭ proştiĭ ce beaŭ apă
Merg de vreme să se culce,
Noĭ încingem o agapă..
Berea-i dulce!

Jvaiţer.

GLUME SERIOASE

„VOCEA POPORULUI"

Vocea poporuluĭ—nu e vorba de vr'o gazetă cu numele acesta—a avut un noŭ şi interesant prilej ca să se pronunţe.

Mărturisesc că dintre diferitele voci de carĭ se poate vorbi: cea de mai sus, vocea conştiinţeĭ, aceea a datorieĭ—să nu se confunde cu a datoriilor, faţă de care şi ceĭ mai umilĭ sunt fuduli... de urechi,—vocea sîngeluĭ şi în sfîrşit aceea a uneĭ primadone, preferinţa mea rămîne la cea din urmă.

Negreşit, cu condiţiunea să fie o voce timbrată - ca un act judecătoresc, nu cu timbru falş; - să fie ceva mai caldă ca o strîngere de mînă; să nu fi urmat cursurile Conservatoruluĭ nostru de muzică, în sfîrşit voce de adevărată *primadonă* 'n persoană care dacă va fi şi lejeră plus frumoasă, nu mai permite nicĭ o obiecţiune contra acesteĭ justifiate preferinţĭ.

Căcĭ, d-lor, spuneţi-mĭ care voce aţĭ putea să ascultaţi mai cu plăcere? A conştiinţeĭ?

Dar nu ni se repetă mereŭ şi pe toate cărările—fie ele două saŭ mai multe—că trăim într'o vreme în care seceta usucă şi cîmpurile şi sufletele; că stăm cu morala ca cu agricultura; că respirăm o atmosferă morfinată care adoarme conştiinţele?

Ce poate să-ţi spue o conştiinţă adormită, fie chiar numaĭ somnoroasă?

Aţi auzit pe cine-va vorbind în somn? Inşiră numaĭ prostiĭ saŭ crîmpee de fraze fără rost.

Vocea sîngeluĭ? Lasă că nu se pomeneşte de această misterioasă voce de cît în dramele lugubre or în foiletoanele senzaţionale, dar presupunîndu-i existenţa, este întrebarea dacă e cu putinţă, cînd neurastenia, alcoolismul, pelagra şi alte boale lumeşti şi la modă produc numaĭ generaţiĭ de anemicĭ, să maĭ vorbeşti de glasul uneĭ substanţe redusă la o expresie mai simplă ca un analfabet?

Dar sunt, veţi zice, şi persoane sîngeroase, -- sîngeroase ca drama de la Costeşti de-o pildă, şi al căror sînge trebue să aibă o voce formidabilă... Am avut reaua inspiraţie să cercetez această ipoteză. M'am adresat unuĭ domn a cărui capacitate mi-a stîrnit admiraţia; era cît un butoĭ, şi al căruĭ obraz părea făcut din felii de sfecle:

— Mă rog, d-ta, om sîngeros, auzit-aĭ vr'odată vocea sîngeluĭ d-tale?

S'a uitat la mine lung, ţîfnos:

— I-ascultă-mă musiŭ, pe mine să nu mă ieĭ peste birlic, că mi se 'nfierbîntă sîngele, ş'apoĭ...

Şi începu să'şi frece palma, o palmă cît o roată—şi nu a noroculuĭ...

M'am depărtat cu prudenţă pentru că «vocea sîngeluĭ» putea să mă facă s'auz cîiniĭ în Giurgiŭ.

Iată decĭ o voce pe care şi d. Coco Dumitrescu cu a d-sale poate s'o ia la concurs.

Am maĭ citat pe aceea a datorieĭ; dar cuĭ oare nu-ĭ face impresie voceĭ unuĭ creditor?

Şi cine-ĭ eroul pe care să'l amuze un asemenea glas?

*

E drept, s'ar putea susţine că vocea la care s'ar cădea să ne închinăm este aceea a poporuluĭ. Căcĭ pe lîngă cele ce ne-aŭ rămas de la strămoşiĭ Romanĭ este şi afirmaţia că vocea poporuluĭ este vocea luĭ D-zeŭ.

De, nu sunt maĭ tare în cele sfinte de cît Mitropolitul Parthenie şi nu mă pot referi la ştiinţa 'mĭ canonicească. Totuşĭ zic, că dacă aforismul de mai sus spune adevărul, apoĭ grozav trebue să contrasteze, acolo sus, glasul A tot Puterniculuĭ, cu acelea ale cheruvimilor carĭ 'l înconjoară.

Am auzit «poporul» la Dacia, la Eforie, la zece Maiŭ, în alte împrejurări tot atît de solemne; l'am auzit prin delegaţia luĭ superioară înfăţişînd nobilul principiŭ al Dreptăţeĭ, zilele acestea, în sala Lehrer din Piteşti, — şi a trebuit, acum ca şi odinioară, să revin la aceeaşĭ impresie:

— Iubesc poporul, — cînd tace din gură şi 'şĭ vede de treabă.

Nu ne putem împăca cu băile populare, cu birturile idem, cu batistele—a două degete—detto, cu serbările şi chiar cu concertele la fel; nu o să maĭ putem acum nicĭ cu justiţia populară.

Cînd te rosteştĭ în faţa legeĭ, cu discernămîntul comic, cu care o face de multe orĭ înaintea urneĭ, amice popor, îţi admit obiceiurile,—nu însă şi dreptatea.

Căcĭ vocea d-tale, în casul acesta, poate fi cel mult aceea a d-luĭ Iancu Brătescu saŭ a d-luĭ Dimancea, — decĭ destul de departe la Impărăţia cerurilor,—la care, unele glasurĭ,—zice-se—nu se pot ridica niciodată.

Cum dar nu ne-am astupa urechile cu vată?

Nu... După cum ne păstrăm pălăria pe cap înaintea «suveranităţeĭ» care decretează succesul grosolăniilor intelectuale ale *Semănătorilor de ghiaţă* şi de nerozii,—ne declarăm surzĭ din naştere, faţă de vocea, care 'n loc d'a fi fonograful luĭ D-zeŭ, cum o laudă anticul «vox populi, vox dei» se roşeşte astfel în cît pare a fi gramofonul luĭ Belzebuth, saŭ unuĭ credincios soldat al acestuia.

.... Şi dacă-ĭ vorba p'aşa, prefer pe *Mefistofeles* din Faust, deşi nu este primadonă.

C. Gongopol.

www.dacoromanica.ro

UCIDEŢI SOŢIILE ADULTERE!

— Scrisoare deschisă d-luĭ J. Th. Florescu, avocat —

Dragă Jeantehaş,
Prea frumos vorbeşti,
Insă la Piteşti
Aĭ fost cam poznaş,
Cînd ca avocat
Aĭ susţinut teza
Că orĭ-ce bărbat,
Ce 'şĭ prinde nevasta
Saŭ chiar amanteza
Că l'a 'ncornorat,
S'o 'mpuşte şi... basta!
Ce ar fi, o Doamne,
Dac'ar fi ucise
Toate-acele doamne
Ce sunt compromise
In vr'un adulter?
Ce-ar fi cînd bărbatul
Cu un revolver
Şi-ar inspecta patul?
Mă 'ngrozesc, monşer!
Zăŭ, aş vrea a fi
Eŭ armurier,
M'aş îmbogăţi,
Fiind-că mi s'ar cere
Miĭ de revolvere
Pentru adultere!...
Dragă Jeantehaş,
Te rog drăgălaş,
Fiĭ băiat deştept,
Şi nu maĭ susţine
Că un soţ, orĭ-cine,
Astă-zĭ are drept
Să 'şĭ omoare dama!
Prea-i sinistră drama,
Pedeapsa-i prea crudă!
Inţeleg s'o bată
Cu fringhia udă,
Cum făceaŭ odată
Aĭ noştri strămoşĭ,
Creştinĭ maĭ miloşĭ;
Orĭ ca nenea Nae
De la mahală
Coadele să-i taie,
Minte spre-a 'nvăţa;
Saŭ în casă 'n fine
Să o 'nchidă bine
Cu zece zăvoare;
Dar să n'o omoare!
Auzĭ ruga noastră,
Nu fiĭ Barb'albastră!
Ar fi omorîte
Doar femeĭ frumoase;
Iar cele urîte,
Slute şi bătrîne,
Carĭ din păcate
Sunt toate virtoase,
Pe lume-ar rămîne
In majoritate!

Fifiţa Flirtopol
Preşedintea societăţeĭ pentru încurajarea divorţuluĭ
pr. conf. **Jorj Delamiţil**

CITIŢĬ
URMAŞIĬ ROMEĬ
Nuvele şi schiţe de GEORGE CAIR

Un elegant volum de 304 paginĭ pe hârtie velină, ilustrat cu 56 de figurĭ în autotipie. Preţul unuĭ exemplar 3 leĭ.
Depozitul la librăria Alcalay, Bucureştĭ.

ASEARĂ...

Aseară, tîrziŭ în noapte, — cerul avea înfăţişarea tristă a lucrurilor nedesluşite în obscuritate: nicĭ lună, nicĭ stele — ciţi-va prietenĭ aŭ venit să mă ia cu eĭ. Şi m'am dus.

Dumnezeule sfinte! cum îmĭ urlă capul! Ce orgie de sunete şi senzaţiĭ! ... Oh! vocea eĭ ascuţită, strepezită ca hîrjîitul pileĭ pe dinţiĭ fierăstrăuluĭ... *o-iuuuu*... cum se rostogoleşte în aer, ne bate barabanciul pe timpanul urechilor, fie-care notă, pietricică colţuroasă, învălmăşindu-se în materia nervoasă făcută cocă de alcol... Şi violoncelul ăla—plesni-ar coardele pe vecie!—se ţine după ea, face pe grozavul... ne sgudue nervii zăpăciţi pînă'n rădăcini. Sărmanĭ iresponsabilĭ! Mîine, cînd chelnerul va prezenta «socoteala», d. Nerv îşi va cheltui ultima energie ca să te îndrepte, zadarnic... va fi tîmpit ca un buzunar gol. Şi lăutariĭ...
— Schimb-o!

Contrabasul sforăe ca un beţiv pe marginea şanţuluĭ... odată... de două orĭ... par'că cine-va ne freacă stomacul cu cărămidă sgrăbunţoasă... chef batjocoritor se încinge în coardele instrumentelor ciupite isteric de unghiile ţiganilor cu ochiĭ aprinşĭ de beţie.

Plimp! plimp! plimp! Pizzicatti!—Ah! lumina murdară a ochilor lor turburĭ!

Simţurile se ciupesc şi ele... picioarele, tustele sboară în aer, corpul se sbuciumă în spasmurile dansuluĭ, se îndoae, rade pămîntul, frămîntîndu-se ca valurile biciuite de furtună — vijelia simţurilor! Animalul superior, omul — de ce rîdeţi? — îşi sleeşte vioiciunea în mişcărĭ neprevăzute, voeşte să adeverească origina luĭ primitivă de om-maĭmuţă. Şi iarăşi... *Ti-ri-ti-ta, ti-ri-ti-ta! O-o-iuuuu!* Doamne! Doamne! cum de n'am înebunit!

Suntem nouă: fie-care din noĭ reprezintă o unitate de nestatornicia lucrurilor. Ceĭ carĭ s'aŭ îndoit vr'o dată «că nimic nu se schimbă în natură», privească-ne! Suntem nouă; fie-care avem alte nouă subdiviziunĭ... şi aşa maĭ încolo. Noĭ suntem «infinitul»; d-voastre de asemenea... aveţi suvdiviziile d-v. Tot ce trăeşte şi moare ca să renască în copiiĭ lor, alte fiinţe, plante saŭ minerale, e o părticică a infinituluĭ. De «aicĭ» ne ducem «dincolo»; de «dincolo» revenim «aicĭ» — dulapul existenţeĭ continuă, «mobile perpetuum» al Natureĭ. Ceĭ carĭ parodiază infinitul, galopînd fără preget în lungul stratelor sociale, îmĭ fac impresia copiilor ce svîrl plesnitorĭ închipuindu-şi că sunt bombe de tun de asediŭ. Cu toate astea:

Ura! pentru «ficţiune» — temelia tuturor acţiunilor carĭ se prăbuşesc odată cu indiviziĭ carĭ le-aŭ dat naştere.

Ura! şi pentru Minciună—neperitoare, piatra fundamentală a celor carĭ voesc «să ajungă».

Şi cine nu voeşte «să ajungă?.. Aud?.. Şi d-ta eşti un mincinos!

Suntem nouă; la fie-care, ca dîrele lăsate de apa secată pe nisipul mlăştinos, brazde adînci ne şirue corpul şi mintea. Suntem nouă «rataţi» superbĭ — superbĭ în mîndria noastră de «răŭ folositor». Căcĭ noĭ suntem unitatea de măsură — controlată saŭ nu; de la noĭ, în sus saŭ în jos, pornesc ceĭ carĭ vor să se băşcăluească. Şi trec puţinĭ «dincolo» — în «oraşul gîndireĭ», unde parfumul inteligenţeĭ puternice omoară fără milă creerele schiloade, unde aerul e prea rar, prea tare pentru celulele nervoase atrofiate de nemişcare. Ceĭ rămaşĭ dincoa sunt...

In casele marĭ, boereşti, cum intri, la capătul de jos al scăreĭ, te isbeşti de un individ bine îmbrăcat, corect şi curat ca un lucru îngrijit zilnic şi la aceeaşi oră. E «feciorul caseĭ». — Ceĭ rămaşĭ dincoa sunt...

Individul ras, ţeapăn în costumul luĭ strălucitor de om cu castă, după ce 'şĭ-a frînt mijlocul într'un salut de şearpe călcat pe coadă, te desbracă de pardesiu, îţi ia pălăria şi bastonul... întinde discret o mînă. Nu pentru ca să-ţi ureze «bună-ziua» — asta nu-i îngăduit; ca să i-o timbrezi cu un bacşiş, sunător. E «feciorul» omenireĭ! — sunt ceĭ rămaşĭ «dincoa».

Cu cît eşti maĭ bogat, cu atîta poţi întreţine maĭ mulţĭ. Astă-zĭ, cînd inteligenţa a atins hotare nebănuite ieri, «mediocritatea», servitorul tiran al omenireĭ, s'a lăţit înspăimîntător. Şi obraznică! E de ajuns o mică grevă, ca tu, stăpînul, inteligenţa care mişcă această masă de brute dresată într'o singură şi de maĭ înainte orînduită direcţie, să morĭ de foame. Dumnezeule mare!.. — Suntem nouă; fie-care dintre noĭ calcă cît maĭ des pe mediocritate, apasă scrîşnind din

www.dacoromanica.ro

dinţi, ştiind bine că mîine, poimîine, acesta îi va fi călăul. Moarte sigură, de loc ruşinoasă pentru ceĭ carĭ nu le plac să lupte ; dar fără urmărĭ — pentru noĭ. Căci noĭ nu suntem egoiştĭ : şi fiarele sălbatice aŭ nevoe de hrană !

Ele sunt două ; cu toţiĭ suntem nouă : nouă «rataţi» superbĭ — superbĭ în mîndria noastră de «răŭ folositor». Cele două, pe rînd, fără osteneală, mişcîndu-se ritmic în sunetele vioarelor, ne face să înţelegem frumuseţea, elasticitatea corpurilor lor. Privim pierduţi, ni se pare că întrevedem originea frumosuluĭ, perfecţiunea adaptată natureĭ, isvorul vieţeĭ celor de mîine. — Contrabasul iarăşĭ horcăe, batjocoritor, ne rîcîie pe stomac ca o căramidă sgrîbunţoasă. — Vaĭ ! ele sunt sterile. Născute din împrejurărĭ hibride — viţiu şi frumuseţe ; florĭ care mor fără sămînţă. Dumnezeŭ fie lăudat !

— Domnilor...

In picioare, tăind lumina lampioanelor cu profilul luĭ ascuţit de iatagan turcesc, pare o caricatură de frumuseţe clasică, o medalie ştearsă de prea mult uz.

— Numaĭ cîte-va vorbe, domnilor. «In sănătatea celor carĭ nu ne lasă să murim de foame, viaţa noastră fiind maĭ folositoare lor de cît nouă.

«Pentru prosperitatea slugilor-stăpînĭ !

Frosina şi Tanţi aŭ căscat ochiĭ marĭ — aŭ dat de pĕrete ferestrele gîndireĭ ca să priceapă maĭ bine cele spuse de ziarist. Şi am băut cu toţiĭ pentru prelungirea existenţeĭ celor carĭ ne exploatează. Căci noĭ nu suntem egoiştĭ : şi leneşiĭ aŭ nevoe de hrană !

Frosina, cu paharul la gură, pufneşte... vinul sare luminos ca apa unuĭ avuz... rîde... strănută... un şirag de hohote limpeziĭ cascadează în aer. Duce mîna la frunte, ca şi cum ar voi să ne arăte că acolo se petrece ceva deosebit, tuşeşte — grav :

— Şi eŭ, enormă adunare, daţi'mĭ voe să mă îmbăt pentru nivelarea societăţeĭ. Să nu maĭ fie nimic : toţi să fim egalĭ... şi culcaţi şi în picioare, acasă ca şi la slujbă.

«Moarte amanteĭ-slujnică !

Noĭ ne-am frînt pe masă, chinuiţi de un rîs înăbuşit ce face pîntecele să joace ca apucat de colicĭ.

Frosina a rămas în picioare, cu ochiĭ ţintă în gol, uluită de grozăvia celor spuse. Şi cînd s'a desmeticit, sfiicioasă :

— Am spus prostiĭ ?

— Voĭ, ca maĭ toate lucrurile, păcătuiţi prin însăşĭ baza voastră...

— Incepînd cu picioarele !

— Inginerule, te rog să fiĭ cuviincios ! se răsteşte Frosina.

— Sstt !... Doctorul vrea să vorbească.

Un om care, lungit pe pîntece, prezintă îndoitura uneĭ cobiliţe cu coarnele în sus.

— Dragiĭ meĭ, la noĭ, la spital, cînd răul ameninţă distrugerea vieţeĭ, recurgem la cuţit — facem operaţie. Voiţi să operaţi o omenire întreagă, lucru de care poate că nu are nevoe, şi n'aveţi nici măcar un fierăstrău pentru tăiat oasele. Voyons !

«Fiţi cuminte. Aduceţi-vă aminte că unul prin altul trăim, că unul din alţiĭ purcedem. Gîndiţi vă, că toate acţiunile rele sunt supuse rotaţieĭ : maĭ de vreme saŭ maĭ tîrziŭ revin contra celuĭ care le-a produs. Cu atît maĭ trist cînd tu nu maĭ exişti, cînd urmările nesocotinţeĭ tale le sufere urmaşiĭ tăĭ, într'un nimic vinovaţĭ. Binele nu produce răul : dictonul care susţine contrariul, e o minciună sfruntată, inventată de ceĭ carĭ aŭ cerut ca recunoştinţa să fie cel puţin îndoit de mare cît serviciul adus.

«Trăească armonia socială !

— Ura ! pentru scalpelul social !

Am glumit, fără răutate, pe socoteala oratoruluĭ împăciuitor ; Tanţi şi Frosina l-aŭ măsurat lung cu privirea, 'şi aŭ făcut semn cu coada ochiuluĭ, ca douĭ negustorĭ carĭ se învoesc maĭ dinainte asupra preţuluĭ obiectuluĭ ce voesc să cumpere. Şi mi se pare că în seara aceea licitaţia a rămas fără rezultat !

— Atenţiune, d-lor !

S'a sculat şi el — de sub masă ni s'a părut că se aud pîrîituri de schelet prost încheeat — caricaturistul cu figura diabolică, mată de ironia impresiunilor îngrămădite în creer. Cu o voce albă, însinuătoare, pe un singur ton ne-a ameninţat :

— Dar pe urmă ? cînd nu vom maĭ fi ?

Oh ! liniştea profundă a fiinţelor încremenite de spaimă !

Eternitatea ?

Simţim cum ni se goleşte capul, viaţa fuge din noĭ prin toţi poriĭ pieleĭ... Un moment numaĭ, şi toţi isbucnim în hohote de rîs dureros, par'că isbiţi subit de nebunie veselă. —*Do-mi-sol-do ! Do-sol-mi-do !* acordul vieţeĭ, urcat şi scoborît pe vioare de ţigani.

«Cînd nu vom maĭ fi ?» — întrebarea care roade de moarte liniştea sufletească a laşuluĭ !

Asta-ĭ ! Nu vom maĭ fi şi pace ! Pagubă în natură nu se produce : totul se transformă.

Inşiruiţi pe larga alee a Şoseleĭ, privim năucĭ la teiĭ neclintiţi în răcoarea dimineţeĭ, lacomĭ înghiţim aerul parfumat, răscolitor de nouĭ energiĭ.

Ele sunt două ; noĭ suntem şeapte : nouă «rataţi» superbĭ în sterilitatea lor— pentru maĭ marea bucurie a celor carĭ sunt convinşi că vor moşteni pămîntul. Cu toate astea :

Ura şi pentru eĭ !

Nae D. Ţăranu

O CUGETARE

Unde daĭ şi unde crapă :
Am cerut Ceruluĭ apă
Ca să crească 'n cîmp recolte —
S'aŭ crescut numaĭ revolte !

Un moşier.

Somaţia unuĭ portăreĭ amorezat

O tu, perfidă creatură,
Să mĕ iubeştĭ eŭ te-am citat,
Insă că sunt o secătură
Indată mi-aĭ notificat.

Te-am urmărit cu-a mea iubire,
Eram capabil la moment
Să-ţĭ daŭ tantiema cu grăbire
La primul tăŭ comandament.

Te maĭ aştept înc'un trimestru
Ş'apoĭ, să ştiĭ, evacuez,
Te puĭ perfido subt secfestru,
Să n'aşteptĭ să te maĭ somez !

Delabuşteni

DIN ALE ALTORA

— Aĭ primit scrisoarea ce ţi-am trimes ?

— In care 'mĭ vorbiaĭ de ceĭ o sută de francĭ pe carĭ ţi-ĭ datorez ?

— Da.

— Nu, n'am primit-o.

* * *

La un «hotel modern».

Pasagerul. — Chelner, cum aĭ îndrăsnit să'mĭ daĭ o cameră la stradă şi fără perdele la ferestre ?

Chelnerul, jumătate supărat.—Mă rog.. mă rog ! Geamurile sunt destul de murdare pentru ca cine-va să nu vă poată vedea d'afară.

* * *

La cîrciumă.

Cîrciumarul. — De care vin voeştĭ fetico : alb saŭ roşiŭ.

Servitoarea. — De care o fi : stăpînu-meŭ e orb.

* * *

Ea, către soţul eĭ care se întoarce din voiaj.—Ştiĭ că ne-a ars vila de la Sinaia ?

El, grăbit.—Dar mamă-ta ?

Ea. — D'abia a scăpat cu viaţă.

El, căzînd mototol pe un scaun. — O nenorocire nicĭ odată nu vine singură !

* * *

Junele Fasonel, de cum luceşte de amiazi, se prezintă bombonel la una din demimondenele noastre cele maĭ căutate.

Sună.

Servitoarea.— Ertaţĭ ; doamna nu poate să vă primească : doarme.

Fasonel, fără să vrea.—Cu cine ?

* * *

Un proprietar, care a venit de maĭ multe orĭ să-şĭ încaseze chiria, fără ca măcar să zărească mutra chiriaşuluĭ, întreabă pe servitoare :

— Pe domnul e imposibil să 'l văd ?

— V'am spus că e în voiaj... Dacă vreţĭ să-ĭ scriţĭ, puteţĭ : dumnealuĭ în toate zilele trece de-ĭ daŭ scrisorile.

* * *

Intre două demimondene.

— Il veziĭ... şi aseară s'a ţinut după mine.

— Şi nu l'aĭ luat la goană ?

— Ba da... a doua zi.

www.dacoromanica.ro

O TÂRNOSEALA

Ziarul ploeștean «Prahova» publică amănunte foarte interesante despre tîrnosirea uneĭ biserici construite în comuna Ștefeștĭ de d. Grigore Georgescn fost revizor școlar.

Autorul dăreĭ de seamă din «Prahova» se plînge maĭ întîiŭ că a fost o ploae grozavă timp de două zile cît aŭ durat serbările la carĭ aŭ luat parte peste o sută de persoane.

Dar pe lîngă inundația luĭ Dumnezeŭ, a maĭ fost și o inundație de lacrămĭ.

«Prahova» spune, în adevăr:

«In special prezența bunuluĭ nostru șef Luca Elefterescu *atinse pînă la lacrămĭ* pe d. Grigore Georgescu și familia...»

Apoĭ, maĭ departe:

«Tocmaĭ cînd veselia era în toiul eĭ se ridică din capul meseĭ Luca Elefterescu și, cu vocea sa vibrătoare, *înecînd în lacrămĭ bogate cuminții săĭ ochĭ*, rostește următorul discurs mișcător...»

In fine, după ce reproduce discursul, «Prahova» scrie:

«Dispăruse ca prin farmec veselia debordantă (cum să nu fie debordantă dacă s'o fi băut prea mult! *Nota Redacției*) de adineaurĭ, *și lacrămile tuturor inundaŭ ochiĭ*. Vezĭ colo pe Bucur Spirescu *ștergînd lacrămile* și mărturisind cu accente scoase din inimă virtuțile familieĭ Gr. Georgescu... Dincolo *suspină* d-na Elena Gr. Georgescu... Pînă și firea oțelită a amiculuĭ nostru I. Lupulescu era biruită și *umezeala ochilor săĭ* dovedea năvalnica cucerire asupra sufletelor a vorbelor d-luĭ Luca Elefterescu...»

După cum vedeți, s'a plîns maĭ abitir ca la o înmormîntare la tîrnosirea aceasta pe care «Prahova» o numește totuși «o petrecere». A naibi petrecere! Să'țĭ cînte Petrache Chitaristu «Din Ploeștĭ pînă 'n Gheboaia», și tu să nu găsești alt-ceva maĭ bun de făcut de cît să plîngĭ și să facĭ și pe ceĭ-lalți să plîngă!

La plecarea din Ștefești s'a întîmplat un incident ceva maĭ vesel, pe care «Prahova» îl istorisește ast-fel:

«A plecat care cum a putut în trăsură și în căruțe trase de boĭ. Ploaia cădea maĭ abundentă ca altă-dată, noroiul era maĭ mare ca orĭ-cînd... Totuși aŭ sosit toți la timpul plecăreĭ trenuluĭ, afară de amicul nostru I. Lupulescu, care crezînd că va ajunge maĭ ușor pe jos, a plecat pe o potecă, dar după o rătăcire de 3 ore a nemerit din noŭ la Ștefeștĭ în casa d-luĭ Gr. Georgescu. A fost primit cu urale de ceĭ rămașĭ spre cea maĭ mare părere de răŭ a șefuluĭ nostru și a celor-lalți Ploeșteni carĭ întîrziaseră cu trenul și dinsul tot nu venea.»

Ne pare foarte răŭ că șefuluĭ i-a părut răŭ că d. I. Lupulescu a fost primit cu urale. D. Lupulescu merita această manifestație căcĭ s'a purtat ca un brav. Scăpînd trenul, rătăcind treĭ ore, și înnemerind tot la zaiafetul de la d. Gr. Georgescu, amicul nostru Lupulescu a dovedit că la tîrnosirea din Ștefești, a tîrnosit-o maĭ zdravăn de cît toți. Asta însemnează să aĭ într'adevăr o fire oțelită... la băutura!

Caiafa

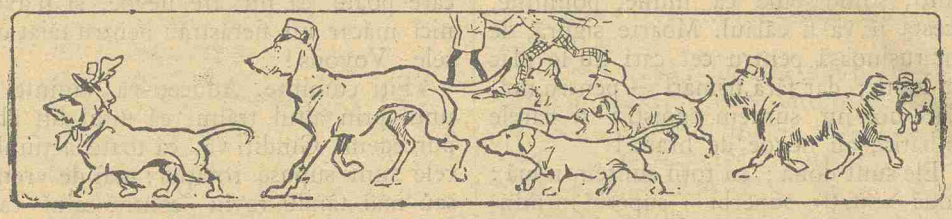

O POLIȚIE DE CÎINĬ

D. Saita, prefectul poliției Capitaleĭ, a luat hotărîrea, cum ne vestesc gazetele, ca să întrebuințeze cîiniĭ pentru prinderea pungașilor. In acest scop, se fac zilnic exerciții de dresare în grădina Cișmigiŭ.

Se știe că, în adevăr, cîiniĭ aŭ simțul mirosuluĭ foarte desvoltat. Rătăcit la Kosman, bună-oară, un cîine e'n stare să'și regăsească stăpînul tocmaĭ la Ene de la Herăstrău, numaĭ dibuind cu nasul urmele în zigzag ale pașilor săĭ.

Cîiniĭ sunt puși însă, acum, la o încercare mult maĭ grea. D. Saita le cere să distingă pe pungași dintre oameniĭ cinstiți și să-ĭ aresteze. E 'ntrebarea: putea-vor cîiniĭ să se achite satisfăcător de atribuțiunile funcțiuneĭ ce li se încredințează? Aŭ oare clienții luĭ Puiu Alexandrescu o odoare particulară care îĭ deosibește de cetățeniĭ onești? «Miroase urât» zice de obiceiŭ lumea despre un gheșeft oare-care. Dar lumea n'are tot-d'auna dreptate, căcĭ se întîmplă foarte adesea ca persoanele carĭ comit afaceriĭ răŭ mirositoare să fie tocmaĭ din acelea cari te îmbată cu parfumurile elegante ce exalează hainele și întreaga lor ființă. Nu. Noĭ nu trebuie să admitem teoria populară că infracțiunile la morală și la legĭ aŭ un miros urât. Conformîndu-se uneĭ asemenea teoriĭ, am vedea cîiniĭ-gardiștĭ ducînd la secție o bucată de brînză Camembert și lăsînd în libertate pe un escroc patentat care se parfumează cu «lilas blanc» saŭ «ylang-ylang». Ar fi o nedreptate strigătoare, pentru că brînza Camembert cu toată duhoarea-ĭ neplăcută nu poate fi considerată ca un delict, pe cînd mulți dintre ceĭ carĭ fac băĭ de «eau de Cologne» ar merita să fie înhățați de turul pantalonilor.

Unora li se va părea poate ciudată ideea de a transforma niște cîiniĭ în agenți polițienești. Eŭ unul, găsesc că reforma aceasta e ceva foarte firesc, care se impunea de mult, și mă mir cum n'a fost realizată subt fostul prefect de poliție Rasty despre a cărui slăbiciune pentru căței se dusese vestea. N'aŭ fost oare cîiniĭ, tot-d'auna, gardiștiĭ carĭ aŭ păzit zi și noapte averea și viața oamenilor? Din timpurile cele maĭ depărtate și pînă azĭ, cîiniĭ aŭ făcut slujbă de gardiștĭ, fără ca această calitate să le fie recunoscută în mod oficial, și maĭ ales fără ca să împovăreze bugetul statuluĭ, de oare-ce bieții cîiniĭ nu ne cer nicĭ lefurĭ, nicĭ uniforme: eĭ s'aŭ mulțumit tot-d'auna

www.dacoromanica.ro

cu un meschin ciolan de rasol, în schimbul căruia isgonesc din curte pe cerşetorĭ, pe borfaşĭ, pe creditorĭ, într'un cuvînt pe toţĭ indivizii carĭ vin să tulbure liniştea unuĭ pacinic contribuabil. D. Saita nu face de cît să confirme cu solemnitate pe cîinĭ în nişte posturĭ pe carĭ eĭ le îndeplineaŭ de mult.

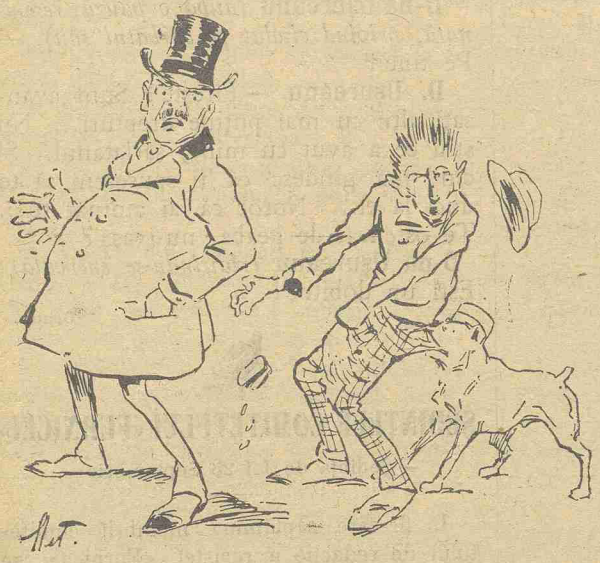

Sfătuim pe pungaşĭ să fie cu ochiĭ'n patru. Cu cîiniĭ-gardiştĭ nu-ĭ de glumă! Cu gardiştiĭ-oamenĭ, uneorĭ, pot să cadă la învoială; cîiniĭ, însă, sunt inconruptibilĭ. Cînd un pungaş va fi surprins introducîndu'şĭ fără să'şĭ ceară permisiune, mîna în buzunarul unuĭ domn oare-care, el va simţi îndată la spatele săŭ înfigîndu-se colţiĭ gardistuluĭ mops şi un «ham-ham»! energic îl va încunoştiinţa că «în numele legeĭ este arestat».

Un *basset* şi un *dulăŭ* îl vor conduce de subsuorĭ la comisariatul respectiv.

De sigur, localurile secţiilor poliţieneştĭ vor rămîne tot cele actuale. Vor suferi numaĭ două modificărĭ. Prima va fi că pereţiĭ orĭ-căreĭ secţiĭ va trebui, naturalmente, să fie împodobiţĭ cu portretul răposateĭ Madam Străchinescu, pe care aş putea o numi: şefuleasa venerată a cîinilor din întreaga Romînie. A doua modificare, în noua organizaţie poliţienească, va privi pe comisar. Comisariĭ, ne maĭ recrutîndu-se dintre licenţiaţiĭ în drept şi dintre agenţiĭ electoralĭ, ci tot dintre cîinĭ, este firesc ca domnul comisar să fie un personaj mult maĭ pişicher de cît un simplu cîine-gardist.

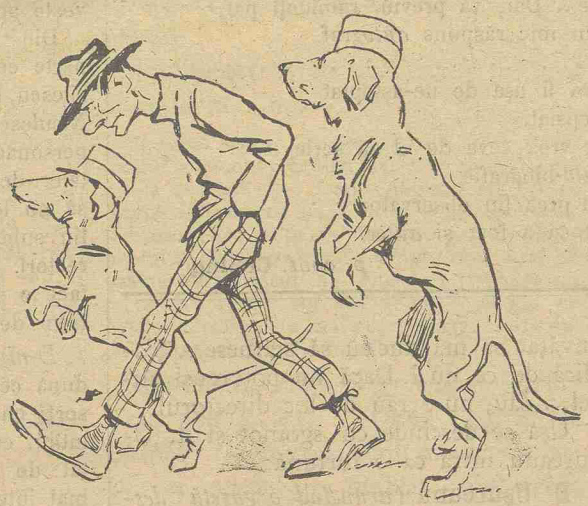

Decĭ, pe viitor, domnul comisar va fi un porc de cîine, şi mă grăbesc, luînd înaintea tuturor celor-l'alte ziare, să-ĭ daŭ fotografia aicĭ maĭ jos.

Cîiniĭ, firește, vor fi utilizaţĭ şi în alegerĭ. Eĭ vor fi însărcinaţĭ de guvern să întrerupă prin lătrăturile lor discursurile oratorilor de la Dacia şi să se dea pe furiş la alegătoriĭ opozanţĭ. Pentru a înfiera asemenea ingerinţe poliţieneştĭ, presa opozantă nu îşĭ va modifica limbagiul de care se serveşte azĭ în atarĭ împrejurărĭ, ci va scrie tot ca şi acum:

«Javra de la secţia cutare a turbat. Asmuţită de un regim care şi-a perdut pudoarea, ea 'şĭ-a arătat colţiĭ cetăţenilor independenţĭ. Graţie energieĭ acestora, însă, potaia a fost dată 'n tîrbacă şi a fost pusă pe goană cu tinicheaua legată de coadă. Noĭ, carĭ nu purtăm sgarda guvernuluĭ, veştejim cu tărie pe javra în chestiune, care pentru un mizerabil ciolan face slujĭ şi tumbe servile înaintea puternicilor zileĭ, şi îĭ strigăm cu putere: marş d'aicĭ!»

Tot cam aşa scriŭ gazetele şi azĭ despre politiştiĭ-oamenĭ, aşa că reforma introducereĭ cîinilor în poliţie se va aplica fără multă tevatură.

Tarascon

SCENE DUPĂ NATURĂ

O AVANSARE

Inaintea cabinetuluĭ d-luĭ director maĭ multe persoane aşteaptă buna-voinţa d-luĭ aprod ca să fie anunţate.

O doamnă, înaltă, nostimă, cochetă, degajînd în juru-ĭ odorul uneĭ întregĭ parfumeriĭ, sosește repede, întinde cu degetele-i înmînuşate o minusculă carte de vizită aproduluĭ, care imediat intră în cabinet, deşi pînă atunci spusese tuturor, că «domnu director este ocupat», iar după o jum. minut: — Poftiţĭ vă rog! Şi face o temenea.

La biroŭ, d. director, bărbat tînăr, chipeş, cu ochiĭ viĭ şi şireţĭ, stă cu nasul în hîrtiĭ.

Vizitatoarea se opreşte lîngă biroŭ şi cu o voce dulce ca un şerbet de vanilie: — Domnul director?

Inaltul funcţionar ridică capul, apoĭ avînd aerul că este surprins de o apariţie aşa de plăcută, se ridică repede, curtenitor, galant:

Directorul (*arătînd graţios un loc pe canapeaua din faţa biroului*). — Doamna Uşureanu? La dispoziţia d-v. doamnă! Ce fericită împrejurare îmĭ procură onoarea... (*zîmbeşte, înclinîndu-se*) şi plăcerea acesteĭ vizite?...

D-na Uşureanu (*magnetizîndu'l cu o căutătură de cea maĭ «savantă» seducere*).— Aşi vrea să vă fac o rugăciune, să vă solicit o favoare, şi nu ştiŭ dacă...

Directorul (*cu căldură*).—O! doamnă, am să mă socotesc fericit să vă pot fi folositor... Sînt la dispoziţia dv. şi orĭ-ce va fi...

D-na Uşureanu (*cu un zîmbet plin de ispită*) *Orĭ ce?* Luaţi seama!... (*rîde*).

Directorul (*şi-a părăsit locul şi s'a aşezat pe un scaun în faţa vizitatoareĭ.* — Orĭ-ce... îmĭ va sta în putere! Vă daŭ cuvîntul meŭ!

D-na Uşureanu (*privindu'l în ochĭ şi cu acelaş zîmbet*). — Sînt sigură că puteţi... De dv. depinde. De recomandaţia dv. Şi este şi drept... E un funcţionar model, are titlu, vechime, pricepere...

Directorul (*intrigat*). — Nu înţeleg... De ce voiţi să vorbiţi?

D-na Uşureanu (*se reazemă încet de marginea canapeleĭ, aplecîndu-şi bustul înainte*). — Dar de bărbatul meŭ!... Uşureanu... împiegat în direcţia dv..... Gazetele anunţă că se va face zilele acestea o mişcare... Şi am venit să vă rog... un loc de sub-şef... Nu-ĭ lucru mare. Cu situaţia de azĭ, înţelegeţi, ne vine atît de greŭ... Un biet împiegat... Vă rog dar... (*mişcarea de înclinaţiune devine maĭ pronunţată; elocinţa promiţătoare a ochilor idem*).

Directorul (*pe care mirarea 'l făcu să semene cu un semn de exclamaţie*).—Cum? Uşureanu e soţul d-tale, şi d-ta nevasta... Nu se poate! (*Reculegîndu-se*). Adică, pardon! sînt surprins. Nu mi-aşi fi putut închipui nicĭ odată... Uşureanu... (*Cu o căldură de 100°*).—Dar de ce nu spuneaĭ de la început d-nă: Un loc de sub-şef! Imĭ pare răŭ că legea mă opreşte d-a'l înainta şef de-a-dreptul. *Făcînd pe îngrijatul*) cu toate acestea ceea-ce 'mĭ cereţi nu este tocmaĭ uşor,—sunt atîtea stăruinţe! Ministrul are protejaţiĭ săĭ! (*O priveşte la rîndu-ĭ în ochĭ*). Totuşi pen-

www.dacoromanica.ro

AUTOPORTRET

Dedicație d-luĭ Nicolas Niculesco-Janca

Un sportman, care este astă-zĭ de toată lumea admirat
E acela, care duce o viață perfectă, de *auto*mat.
El multe limbĭ străine știe și fie-care cu al eĭ ton,
Așa ca să nu se trădeze că este un *auto*h'on.
De și posedă și diplome, certificate și orĭ ce act,
E cult... și numai prin lectură... un fel de *auto*didact.
El are-avere frumușică. Ca orĭ ce mare gentilom,
De nimenea nu-ĭ pasă 'n lume, căcĭ dînsul e *auto*nom.
Cînd dă vre o poruncă...ĭ place să fie 'ndată ascultat...
Căcĭ omul poate fi de-odată și bun dar și *auto*crat.
Il vezĭ în fie-care seară la Edison, la teatru, bal,
Și apoĭ petrece cum ĭĭ place, căcĭ este *auto*cefal.
La nouă .. zece, cînd se scoală, maĭ răsfățat ca un copil,
La excursiune-l vezĭ că pleacă, căcĭ are *auto*mobil.
El are foarte mulțĭ prietenĭ... se țin de el... are lipicĭ,
Pe toțĭ ĭĭ plimbă cu mașina-ĭ... (un fel de *auto*-amicĭ).
De-l întîlnești vre-odată singur pe jos sau într'un echipaj,
Să știĭ că tot: amicĭ, mașină.. sunt dușĭ la *auto*garaj.
Nu-ĭ vorba, ar scăpa de dînșiĭ saŭ i-ar vedea ceva maĭ rar
Prea e gentil din cale-afară, nu este *auto*ritar...
Și-apoĭ, cum vreți să nu se plimbe și zi și noapte ne'ncetat...
Ce? Poate vre-unul să-l oprească!? Ce? Nu e *auto*rizat?!..
De nu mă credeți, ĭĭ pot spune .. Dar, vă previŭ, rămîneți paf,
Cînd voiŭ primi chiar de la dînsul un mic răspuns *auto*graf.
. . . . . .
De va muri cînd-va... aceasta va fi așa de ne-așteptat
Că după obiceiul nostru va fi și *auto*psiat.
Urmași, amicĭ și orĭ și cine ar vrea ceva de el să scrie
Nu vor avea ce.., căcĭ găsi-vor o *auto*-biografie
Prin operele luĭ postume ca un prea fin observator
Al vieții noastre .. se afirmă, probînd că a fost și *autor*.

p. conf. **Ceping**

---

tru d-ta *(accentuiază)* voiŭ face, e ca și făcut, v'asigur... Mîine se iscălește decretul.

D-na Ușureanu *(îĭ întinde mîna)*. — O! mulțumesc! Sunteți prea bun. Recunoștiința mea...

Directorul *(se grăbește să-ĭ ia și mîna cea-l'altă, apropiindu-și scaunul de tot)*.— Recunoștiință?... O nu! E prea mult! *(Devine patetic și pasionat)*. Pentru un înger ca d-ta! Ești atît de frumoasă *(asaltul este pornit din toate părțile de odată)* atât de adorabilă. *(Ploae de sărutări)*... Sunt răpit! Te iubesc...

D-na Ușureanu *(roșie ca para, apărîndu-se cu un succes mediocru și cu o energie idem)*. — Domnule Director... te rog... lasă-mă... dacă vine cine-va... Doamne... Ah!.....

Afară, d. șef al biroului personalului de două orĭ a vrut să intre la d. director: — Ce face directorul, Ioniță, trebue să iaŭ decretele cu noule numirĭ carĭ s'aŭ iscălit! Dar Ioniță a răspuns, inflexibil: — Nu se poate d-le șef: d. director lucrează!

II

D-na Ușureanu *(în capot, răsturnată într'un fotoliŭ, cu ochiĭ pe jumătate închiși monologhează)*. — E seară aproape; trebue să vie și Ilie... Are să fie încîntat cînd ĭĭ voiŭ anunța marea veste...

Fericit chiar! Săracul!... Auzisem eŭ de Paletian pe Marie, dar nu mi'l închipuiam atît de îndrăzneț! Dacă ar ști Ilie ce director are? Nu m'ar maĭ fi învățat să mă duc eŭ să stăruesc... Ș'adică de ce nu? Dacă nu poțĭ reuși altfel... Zăŭ, nu e răŭ de loc directorul.

Ușa se deschide cu sgomot și d. Ușureanu intră ca o furtună.

D. Ușureanu *(aruncînd o gazetă desfăcută pe masă)*.—Uf! In sfîrșit, am scăpat de el. L'a dat în cap. Bravo ministru! Nu vrea dumnealuĭ să mă avanseze! Nici nu mă lua în seamă! S'a dus pe copcă acuma. Ducă-se învîrtindu-se!

D-na Ușureanu *(stupefăcută)*. — Ce este Ilie? Aĭ înebunit? Ce tot înșiraĭ acolo? Cine s'a dus pe copcă?

D. Ușureanu *(frecîndu-și palmele satisfăcut)*.— Cum cine? Directorul! Paletian! I-a cerut ministrul dimisia pentru chestia cu exploatările... Știĭ... Bubue gazetele!... Și-a luat și rămas bun de la noĭ, la cinci, după ce a eșit de la ministru... Știa el de două-treĭ zile... Toți știaŭ.

D-na Ușureanu *(a sărit în sus ca arsă, aprinsă la față și se repede la bărbatul săŭ)*.—Aĭ căpiat? Paletian demisionat? Azĭ chiar? Dar avansarea ta?... Nu se poate!

D. Ușureanu *(pe același ton)*. — Ba se poate și sunt foarte sdravăn. Citește și în gazetă. Ce avansare? Nu vezĭ că sunt publicate numele? Sunt făcute de treĭ zile... Nici pomeneală de mine.

(D-na Ușureanu ia repede ziarul; citește cu aviditate, apoĭ cade aiurită pe același fotoliŭ).

D. Ușureanu. — Vezĭ? Așa e că m'a lucrat?

D-na Ușureanu *(după o pauză, resemnată, privind ciudat pe bărbatul săŭ)*. — Pe tine?

D. Ușureanu. — Firește? Sunt avansați alțiĭ cu maĭ puține drepturĭ... Nu știŭ ce a avut cu mine, șarlatanul. Și cînd mă gîndesc că 'ți spusesem să te duci la el... Noroc că aĭ amînat tu... Te osteneaĭ de geaba, nu-ĭ așa?

D-na Ușureauu *(ridicîndu-se enervată)*: Ești un dobitoc!

Graur.

ȘEDINȚELE COMITETULUI «FURNICEI»

— Ședința de Joĭ 23 Septembrie —

In fie-care săptămînă membriĭ comitetuluĭ de redacție a revisteĭ «Furnica» se întrunesc spre a pune la cale tot ce privește apariția fie-căruĭ număr.

Din comitetul nostru de redacție fac parte celebriĭ scriitorĭ romînĭ Ionescu, Vasilescu, Popescu, Georgescu, Constantinescu, Niculescu, Dumitrescu și o sumă de alte personagiĭ distinse, carĭ însă, din cauza înaltelor demnități ce ocupă în Stat, ne roagă să nu le divulgăm numele. Ședințele se țin subt președinția unuia din ceĭ douĭ directorĭ. Ședința de Joĭ, despre care vom face o scurtă dare de seamă, a fost extrem de animată și interesantă.

D-niĭ Directorĭ, luînd pe rînd cuvîntul după ce—ca să nu se certe — aŭ tras la sorți cu două chibrituri cine să vorbească întîiŭ, constată succesul extraordinar repurtat de No. 1 al «Furniceĭ». S'a vîndut maĭ iute ca pîinea caldă, maĭ iute ca voturile ahtiaților de slujbe. Niciĭ n'a maĭ fost nevoe ca redactoriĭ revisteĭ să sărbătorească acest eveniment printr'nn banchet, căcĭ timp de o săptămînă toțĭ aŭ fost beți morți, beți de succes.

D. *Ionescu* propune să se voteze o moțiune pentru cititoriĭ „Furniceĭ“, pentru abonați, în special pentru ceĭ din Cîmpina, pentru talentațiĭ noștri colaboratorĭ și pentru eminenta tipografie «Speranța».

D. *Popescu* cere ca la cuvîntul «moțiune» să se adaoge «călduroasă».

Comitetul admite.

D. *Vasilescu* opinează că banala rubrică «Poșta Redacțieĭ» trebue să se desființeze. Prea s'a demodat! Se impune să fie scoasa din uz, cum a fost scoasă poșta luĭ Vilner.

D. *Dumitrescu*. Dar ce punem în loc?

D. *Constantinescu* crede că ar fi bine să fie înlocuită prin publicarea dărilor de seamă despre întrunirile comitetuluĭ de redacție, în fie-care număr.

Propunerea se primește.

D. *Georgescu* comunică că, din toate distinsele persoane cărora li s'a expediat «Furnica», numaĭ două aŭ trimis foaia înapoĭ cu mențiunea «se refuză».

www.dacoromanica.ro

D. *Popescu* cere cu energie să fie daţi în stambă prin gazetă.

D. *Niculescu* e de părere că e mai bine să fie lăsaţi în prada remuşcărilor ce neîntârziat vor simţi pentru fapta rea ce aŭ comis.

Majoritatea comitetuluĭ se raliază la această opinie creştinească.

D. *Vasilescu* dă citire unor epigrame trimise de d. Al. Curestubasy.

Se decide că, deşi geniale, nu pot fi publicate din cauza numeluĭ pornografic al autoruluĭ.

D. Varcuş din Roman, care solicită onoarea să fie corespondent al «Furniceĭ», este invitat să trimeată o monstră ca să vedem dacă proza sa e lînă 'n lînă.

Comitetul decide ca toţĭ amicii noştri din provincie să ne procure fotografiĭ ale tipurilor maĭ simandicoase din localitate şi să ne trimeată amănunte nostime despre dînşiĭ, fără glume insultătoare, bine înţeles.

D. *Constantinescu* citeşte o poezie a cunoscutuluĭ publicist Costache Modestu, care deşi bine scrisă nu se poate publica de oare-ce a pierdut de mult actualitatea. D. Modestu, însă, e rugat să trimeată altele, căcĭ ştim că le brodeşte de multe orĭ frumos.

D. *Dumitrescu* anunţă că d. Cristache N. Şerbănescu din Brăila ne trimete un aritmogrif şi două şarade.

Comitetul votează că „Furnica", fiind o revistă subţire, nu trebue să publice asemenea mofturĭ. Admite însă propunerea d-luĭ Şerbănescu de a acorda premiĭ cititorilor şi, în curînd, vom vorbi pe larg despre această chestiune.

Se votează ca d-niĭ *Chic*, *Botez* şi *Sica* să trimeată alte bucăţĭ.

Şedinţa se ridică, anunţîndu-se o nouă şedinţă pe Joia viitoare.

BEŢIE

Amiculuĭ meu, Jean...

Cînd îmĭ simt inima 'ntristată
Şi plină de amar şi chin,
Mi-adulmec paşiĭ în spre crîşmă —
Să 'nec necazul meŭ în vin!

Când lăutaru 'mĭ zice-o doină,
O doină dulce 'mbătătoare,
Incep să beaŭ, şi beaŭ—nevoie...
Să m'i deie vinu 'nfiorare!

Cînd am cu mine şi-un prieten—
Tovarăş tristeĭ mele vieţĭ,
Beaŭ până când ajung sub masă
In zoriĭ mândreĭ dimineţĭ!...

Iar când garafa mi-o serveşte
O crîşmăriţă rumeioară,
Beaŭ până când m'apucă prînzul
Şi atunci— mă 'nbăt a doua oară!

Focşani G. Dem. Poiană

MOFTURI

Tânărul Kiki e înnamorat nebun după Miţa, cunoscuta damă bonvivantă. De-o lună a dispărut din cercul prietenilor luĭ. In sfârşit, reapare la Capşa. Marĭ manifestaţiĭ. I se ia un adevărat interogator:

— Unde-aĭ fost, mon cher?

— Cum o ducĭ cu amorul, june Kiki?

— Unde te-aĭ ascuns, tipule, atâta timp?

— De ce fugĭ de oameni, mon vieux?

— Heĭ, cum să nu fugă,—explică un glumeţ,— dacă amicul Kiki a devenit un Miţantrop!

* * *

Şaradă fără premiŭ:

— Care este dama cea maĭ cochetă din lume?

— ?...

— O cântăreaţă de la «şantan»,—pentru că o vezĭ că umblă 'ntot-d'auna c'o chetă.

Jorj Delamidil

SCHIŢE DE ACTUALITATE

EFECTELE UNEI SENTINŢE

Dumnealuĭ 55 de anĭ, negustor şi proprietar.

Dumneaeĭ 25 de anĭ, soţie legitimă şi cu «vin'o 'ncoa».

Sîmbătă seara. Ora opt fără un sfert. Dumnealuĭ a închis prăvălia maĭ de vreme şi a venit la domicil cu o foame de proletar. Dar pe dumneaeĭ ia-o de unde nu-e. Servitoarea i-a declarat că «c'on'ţa s'a dus în tîrg»; dar dumnealuĭ a băut două ţuicĭ, a citit toată darea de seamă cu procesul din Piteştĭ, — şi consoarta tot nu s'a arătat. Aproape de opt jumătate, pe cînd gîndurile cele maĭ negre treceaŭ prin capul dumnealuĭ, iat-o în sfîrşit!

Dumneaeĭ. *(Intrînd grăbită şi vorbind idem, roşie la faţă).* — Cum, te-aĭ întors Ghiţică? Da de ce aĭ venit aşa de vreme? Uf! ce repede am umblat! Am trecut şi pe la prăvălie să te iaŭ şi cînd colo închis. Credeam că te-aĭ maĭ dus cu prieteniĭ. Mor de obosită! Pînă să vie tramwaiul am plecat pe jos şi am ajuns înaintea luĭ. *(Se desbracă repede şi se trînteşte pe canapea).* Aşa: Să mă odihnesc şi pe urmă să mănînc.

Cu toate că nu mi-e foame de loc! *(Se uită la dumnealuĭ)* Da ce staĭ aşa?

Dumnealuĭ *(Cu glasul respicat şi ţanţoş).*—Dar cum n'o să staŭ cucoană dacă d-ta nu maĭ vreĭ să ştiĭ de casă! Sîntără ceasurile aproape 9 şi d-ta pe poduri. Staŭ toată ziulica la prăvălie ca să poţĭ d-ta să te galantezĭ cum îţĭ place şi cînd vin şi eŭ, ca omu la casa luĭ, crezînd c'o să mă aştepte consoarta cu ciorba pe masă, dumneaeĭ bate stradele! Mă rog, am putea să ştim şi noĭ unde aĭ umblat toată ziua? Poftim, de!

Dumneaeĭ *(Dînd din umerĭ cu dispreţ).* Zăŭ Ghiţă dacă aĭ tu minte de 'ţi faci asemenea ideĭ! Vĭi tot-d'auna de la magazin pe la ceasul ăsta; de unde să ştiŭ că azĭ aĭ să viĭ maĭ de vreme? Ce e dacă aĭ aşteptat niţel; eŭ una aştept.

Dumnealuĭ *(Tăindu-ĭ vorba, cu acelaş ton ca maĭ sus).* — Păĭ d-ta trebue să aştepţĭ cucoană, c'aşa e dat femeeĭ s'aştepte pe bărbat, că el munceşte, săracu... Da! Şi mă rog, s'auzim unde aĭ umblat!

Dumneaeĭ *(Sculîndu-se, palidă de ciudă şi de enervare, cu un ton răstit).* — Eĭ şi dacă n'am poftă să-ţĭ spun? Ce sînt roaba d-tale? Auzĭ! Eŭ sînt datoare să'l aştept pe dumnealuĭ! Da unde scrie asta? In străinătate a ajuns femeile tot una cu bărbaţiĭ, da! Să-ţĭ scoţĭ astea din cap d-ta. Uite pretenţie! După ce că la două săptămînĭ se gîndeşte să mă scoată şi pe mine 'n lume, — şi eŭ nu mă plîng. Acu nicĭ pe la rude să nu mă maĭ duc. Fir'ar afurisit ceasul cînd m'am maĭ născut pe pămînt. *(Şade din noŭ, palpitînd de necaz).*

Dumnealuĭ *(Tot îndîrjit).* — Sofiţo! Mie să nu-mĭ umbli cu fasoane d'astea că nu's de la ţară cum crezĭ d-ta. Ştim şi noĭ d'ale lumeĭ — ba maĭ multe de cîte îţĭ daĭ cu gîndu d-ta. Ştiŭ ce-ţĭ spuĭ. Să-ţĭ bagĭ mînţile 'n cap,—să nu înceapă să-ţĭ cânte scatiiĭ, asta e!

Dumneaeĭ *(Răsturnînd un scăunel cu piciorul, de furie).*—Domnule! Nu-ţĭ permit să mă insulţĭ. Ce, m'aĭ luat după drum, or fată de la părinţĭ educată şi cu zestre? Să ştiĭ că dacă-ţĭ maĭ permiţĭ un cuvînt mă'mbrac şi mă duc îndărăt la tuşa.

Dumnealuĭ *(Răsucindu-şi mustaţa)* La tuşa, or la... vr'un tuşoĭ?

Dumneaeĭ *(Domolindu-se de-odată).* — Eşti nebun astă-seară Ghiţă.

Dumnealuĭ *(Potolit, dar f. f. grav făcînd douĭ paşĭ spre canapea).* — Bine. Să zicem că aĭ dreptate d-ta acuma. Da o vorbă 'ţi spuĭ Sofiţo: să nu dea dracul să mi-o facĭ, că aĭ păţit-o cu mine. Vezĭ colea? *(Ĭi arată gazeta).* L'a achitat pe Măleanu!

Ac.

POŞTA REDACŢIEI

D-luĭ **C. C. Tătaru.** *Brăila.*—Regretăm că nu vă putem trimite foĭ în deposit. Avem în localitate pe d. Kostomirys şi librăria Teologhidi.

Rotăraşu. *Tecucĭ.*—Depozitarul nostru în localitate e d. Dimitrescu. Nu putem trimite.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro

COFETARIA „UNIREA“

BOMBONERIE
PATISERIE
FINĂ
Chocolaterie

TH. DIMITRESCU & THEOFILESCU
58, STRADA CAROL, 58
(Sub Hotel Central)
PREȚURI MODERATE

DIFERITE LIQUERURI
Vinuri streine
și indigene
CHAMPAGNE
diferite mărci

Primește comande din provincie contra ramburs

Restaurantul Frascati

AL DOMNULUI
N. S. VERRA

este localul preferat al tuturor cari doresc mâncări de calitate superioară, vinuri excelente, serviciu prompt și elegant și prețuri din cele mai moderate. O admirabilă orchestră delectează pe clienți în timpul mesei.

Magasinul de coloniale și delicatese
S. G. ȘERBĂNESCU
— In fața Teatrului Național —

Icre negre tescuite calitate fără rival. Cel mai sublim unt-de-lemn. Șuncă, fructe, diferite mezeluri toate în permanență proaspete.

ȘAMPANIE
cele mai bune mărci
Vinuri delicioase de Drăgășani
Se fac expediții și în provincie

Hotel Constantinopol
CALEA GRIVIȚEI 183
lipit cu grădina Gării de Nord
Trecând sub o nouă administrație s'a înzestrat cu mobilă și lingerie nouă.
Se recomandă ca retras, curat și ieftin

Admirabile lucrări Dinți până la 10, cinci lei unul; ce trece peste 10, 4 lei unul. Dentura complectă 285 dintele. Scosul 2 lei. Plumbatul de la 4 lei în sus.

NICOLAE MARIESCU
DENTIST de la Facultatea din Paris
11 bis, STRADA REGALA 11 bis

Dr. George D. Fischer
— OCULIST —
S'A MUTAT
Strada Doamnei No. 27
(Casa Alimănești eanu)
Consultațiuni 11—12 a. m. 4—6 d. a.

Theatrul Național.-Spectacolele săptămâneĭ acesteia vor fi *Institutoriĭ* comedie în 4 acte de Otto Ernst și *Martira* dramă de D'Ennery carĭ vor alterna.

Opera Romînă începe reprezentațiile Miercurĭ 6 Octombrie cu *Gioconda* de Ponchielli. A doua reprezentație va fi Vineri 8 Octombrie cu *Wilhelm Tell* de Rossini.

Teatrul Edison. — Trupă franceză de comediĭ, operetă și varietățĭ.

Biuroul Avocatilor Asociați

Direcțiunea d-lor avocați **Mihail P. Rădulescu**, fost procuror și judecător de tribunal și **Mircea G. Petrescu**, fost judecător și primar. La acest biurou se plasează cu ipotecă **500.000 leĭ**, în total saŭ în parte.
Strada Armenească, 24

Vedeți cu ce frumusețe tipărește
Tipografia „SPERANȚA“?
BUCUREȘTI — Strada Eneĭ 4.

Dacă ziarele sînt tipărite curat și frumos, dar cele-l'alte lucrări?

Se execută: Teze de licență, Reviste, Facturĭ, Memorande, Cărți de vizită, Bilete de nuntă, botez și orĭ-ce lucrări atingătoare de această artă.

Toată litera frumoasă a tipografieĭ „Speranța“ e adusă de la **Fonderia Deberny din Paris.**

NIȚA IONESCU
— CISMAR —
10 Calea Șerban-Vodă 10

Primește comande de orĭ-ce soiu de ghete și pantofi, lucrați trainic și elegant.
Prețuri convenabile. Viŭ la domiciliu, chemat printr'o carte poștală.

Boale interne și sifilitice
(PIEPT, STOMAC, GENITO-URINARE)
SPECIALIST
Dr. Eracli Sterian
Vechiu intern și medic al Eforiei Spitalelor Civile
Consultații pentru bărbați, femei și copii de la 10—12 și de la 5—7
Str. Bibescu-Vodă 22, colț Șerban-Vodă

Contra tusei, bronșitei, laringitei, cereți:
PASTILE SENEGAL
CUTIA 1 LEU
De vânzare la farmacii și la depozitul general Drogueria Stoenescu, Strada Academiei.

„ROMANIA“
Societate Cooperativă de Manufactură, Confecțiuni, Mode, Mărunțișurĭ și articole de Menagiŭ.
București Bulevardul Carol 5
Vis-à-vis de Ministerul de Domeniĭ
Aduce la cunoștința distinseĭ sale clientele și Onor. Public că aŭ sosit:
Lenajuri și Postavuri
Pentru confecțiunĭ de dame și de bărbați unice și neîntrecute în calitate și desemn
Monopol exclusiv
Pentru Romînia
Asemenea a sosit un bogat asortiment de:
STOFE, DE MOBILE ȘI PERDELE
de tot felul
Zilnic sosesc noutăți

Bucureștĭ. — Tipografia «SPERANȚA», Strada Eneĭ, 4, (vis-à-vis de Baia Centrală)

www.dacoromanica.ro

DEMIMONDENELE NOASTRE

— Cum îţi merg afacerile, dragă ?
— Potrivit : dacă nu curge, pică...

www.dacoromanica.ro